

Nikola Šop

Blistava prisutnost

Naslutim te uvijek u kasnome trenutku, kada se u mome ogledalu ugase sve stvari. Kada uplašeno pobjegnu sve sjene. I ostane samo sjaj.

Tu si djevojko tajna, nedostižna. Tu si, jer sa mene sipi pepeo moje mračne sjene, spaljene tvojom žarkom blizinom.

Gdje si? Pojavi se. Potamni da te ugledam.

Slavko Mihalić

Jutro u splitskoj luci

Toliko puta na tom mjestu. A samo se jednom more otvorilo. Svaka kap i svako zrnce pijeska bijahu u pokretu. S neba se rastrošno lilo svjetlo iz svih izvora. Kako ga ljupko uzimahu zidovi. Poludjele palme gotovo su progovorile. Galebovi bijahu zaista letači i čaša u mojoj ruci doista primamljiva. Pamtiš li, srce moje, u slatkoj groznici sjećanja: valovi su nosili brodove objema rukama. A dim je zauzeo cijelo nebo i tada se vidjelo da je zaista prostrano.

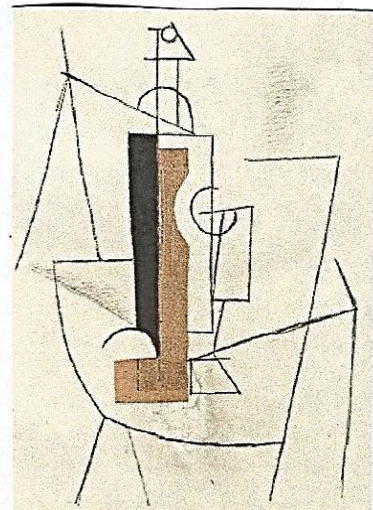
Samo taj jedini put i nikada poslije. Svi se veliki i mali otoci skupili po rubovima. Moja je duša vrvjela tisućama modrih pčela. I ne bijaše ni jednog kamena kojeg ne bih mogao vidjeti. Ni jedne zakrpe na jedru brodice što odavno leži u proždrljivom truhu vremena.

Vesna Krmpotić

Daj mi snagu

Daj mi snagu da ne uprljam tvoj dan grubom riječju i nečistom mišlju; jer tvoj mi se dan jutrom nudi kao list od bijele svile, po kojoj još nitko nije pisao; tvoj mi dan proziva dušu da se sjeti da je i ona jutro, koje uvijek iznova svanuje bjelinom od boje vječnosti.

Daj mi snagu da tvome danu ne uprljam dušu, koju si mi dao.

Izjutra

Andriana Škunca

Izjutra peremo lice u vodi koja nas polako razdvaja, vlaži govor, naglašava ono što se željelo prešutjeti. Nazirem te u zrcalu mimo kojeg idu riječi, dodaju se ručnici, usputni dodiri.

Sapun, košulja, sve što nas prati u rastanak. Miris kave, maslac, preprženi kruh.

Nebo se uvlači u prozor, proširuje jutro.

Nešto u tebi želi dalje, u drugi neiskusani svijet. Kako reći da sve što nas može izmijeniti posjedujemo u sebi?

Ne brini, ljubavi, lagano ću pridržati vrata da ne odjekne praznina, izvaditi ključ, obrisati sjene po zidovima. Spokojno sidi na ulicu, niz park, uz ptice.

Već u prvom gustišu, između vrba i topola, postat ćeš jedno s listom, posve se prepustiti daću.

Lice

Danijel Dragojević

Ako se nekada zbog zaboravljivosti ili nemara ne brijem, na mom licu pojavi se neka oštra sijeda brada slična korovu, a iza nje, u njoj samoj, neko drugo meni nepoznato lice. Naravno ja znam da sam to ja, ali mi je isto tako jasno da se tog čovjeka kojega vidim ne bih preplašio kako sam se preplašio da sam to ja. To sam dakle ja, i nisam ja, više nisam nego jesam, toliko nisam da čujem sebe kako mu govorim: ja vas ne poznajem, nikada vas nisam vidio. On međutim šuti, samo me gleda svojim izbjegličkim pogledom, pogledom čovjeka koji je u nevolji, pogledom možda iz daljine, možda iz neposredne blizine, kao životinja, stvar ili biće koje je umrlo prije nekoliko dana i sada mi se smeteno i neobrijano javlja. Ne gledaj me kažem mu, ne mogu ti pomoći. Okreni se, putniče, sjeno gladna svega, okreni se, ako se ne okreneš ti, okrenut ću se ja.

Zadnja ljubav

Jozefina Dautbegović

Bilo je kao prvi dan poslije stvaranja svijeta, prije pojave prvog pjeva, prije ljudi, prije nego što je izmišljen jezik.

Bila je samo nebeska rosa i svjetlo i bijeli dan. Ništa još nije dotaknulo predio, ništa još nije imalo imena. Bilo je kao prvi dan poslije stvaranja svijeta.

Sve je tek trebalo izmisliti.

